

Průzkum Zaslíbené země

Převod materiálu

Tomáš Pavelka

Pořadí v lekci

36

Numeri 13–14 (srovnej Dt 1, 20–46)

Postřehy pro učitelku

Pošlete po jednom muži z jejich otcovských pokolení (Num 13, 2) Mojžíš vysílá zvědy ne proto, že by Hospodinu nevěřil, ne proto, že by Hospodin sám nevěděl, jak je to v té zemi. Ale proto, aby lidi převedl vždy někdo vážený z jejich kmene. Cizím a níže postaveným lidem máme sklon věřit méně. Zvědové vycházejí jen proto, aby převedli lidi, jak dokazuje opakování tohoto vyprávění v Dt 1, 20–46.

a zjistěte, jaká to je země a jaký lid v ní sídlí (13, 18nn) Zvědové mají především převedit Izraelce, že jsou skutečně do dobré země. Také to, že v zemi sídlí silný lid znamená, že je to dobrá země, když užijí tak dobře tolik lidí. Takže to vše je má povzbudit. Zároveň ale mají doporučit, do čeho jdou, aby pak nebyli překvapení, až uvidí silné vojsko a opevněná města. Ježíš takto podobně několikrát varuje své učedníky, že bude ukeřován – aby věděli, do čeho jdou. Je nakonec logické, že když je země dobrá, bude v ní také silný lid, který svá města opevní, protože na ně bude mít kde kdo zásluku. Co si Izraelci představovali, když slyšeli o zaslíbené zemi? Že tak překrásná země bude prázdná a že ji nikdo nebude bránit? Základ je ale v tom, že Hospodin Izraelcům slíbil, že tu zemi za ně vybojuje, mají ji dostat zázrakem.

přišel až do Chebrónu, kde žili Achíman, Šešaj a Talmaj, zplozenci Anákoví (13,22) Cestou viděl tři neobvykle vysoké lidi, Anákovce. Na závěr z toho udělají, že všichni v té zemi jsou obři. V té oblasti zřejmě přezívali jedinci z nějakého velmi vysokého národa, jedním z nich mohl být o několik století později Golijáš. Nejvyšší člověk moderní historie Robert Pershing Wadlow měřil 2.72 m, nejvyšší žijící člověk dneška, Sultan Kösen, měří 2.51 m.

Vskutku oplývá mlékem a medem... Jenomže lid, který v té zemi sídlí (13, 27n) Zvědi sice přiznají, že Hospodin nelhal, že země oplývá mlékem a medem, ale pak mají své jenomže. Přitom přinesli obří hrozen, což nikdo nemohl jíst. Půlka zaslíbení už se splnila, protože nevěří té druhé. Jenom proto, že se to ještě nestalo.

I řekli si vespolek: „Ustanovme si náčelníka a vraťme se do Egypta!“ (14, 4) V celém reptání Izraelců je prostě lidská touha kalit vodu, říci si to své „já jsem to říkal“. Izraelci nejsou schopni přiznat Bohu, že je dobrý, že je miluje, protože pak by si sami museli přiznat, že jsou nespravedliví, k Bohu nevědí, že jsou neschopni lásky k Bohu. Ukazuje se, že Egypt je v nich příliš hluboce zakořeněn. Mají myšlenku otroků: Stále si stěžovat, ale vlastně nechtít změnu. V Egyptě sice trpěli, ale zvykli si na to, že jsou nešťastní. Vlastně nechtějí být šťastní. To je jediná možnost, jak člověk může žít bez vďěčnosti Bohu. Vše dobré dává Bohu, jen jemu člověk za vše dobré vděčí. Když nechce žít s Bohem, když nechce být Bohu vděčný, jediné, co mu zbývá, je vybrat si ze světa jenom to zlé a v tom se usadit, toho se držet. Proto se chtějí vrátit do Egypta. Izraelci nechtějí být šťastní, aby za to Bohu nemuseli děkovat.

Nevystupujte tam — vždyť ve vašem středu není Hospodin (14, 42) Izraelci jsou najednou připraveni na marný boj. To ukazuje, že neodmítli bojova ze strachu, ale jen proto, aby si mohli stěžovat. Najednou, když jim Bohu říká „nevejďte tam“, odvaha jim nechybí. Nemůžou nic udělat hned, před vším musí zaodmlouvat. Ale míra Boží trpělivosti je u konce. Zkoušeli ho dost dlouho a nejde to do nekonečna. Také my bychom měli vědět, že Bohu nám stále odpouští. Ale kdo na to za nás sáze, řekne si: Nic se mi nestane, Bohu mi stejně

znova odpustí, může být velmi nemile peřkvapen.

Kam dále

[NŠ Louny](#)

Cílová skupina

[Školní](#)

Katechetické cykly

[NŠ Louny](#)

Biblický odkaz (kat)

[Numeri 13–14](#)

[Deuteronomium 1,20–46](#)